

„Děkuji. Od té doby, co odešla, nějak nezvládám svůj život. Jen jsem chtěl, abyste věděla, že...“ odmlčel se, patrně hledal slova. „Zkrátka, že se tak nechovám odjakživa.“

„Já to chápu,“ ubezpečila ho rychle. „Nemusíte mi nic vysvětlovat. Ráda bych vám popřála, abyste byl co nejdříve zase v pořádku, jenže vím, že vám tím nepomůžu. Ale nemusíte se cítit trapně nebo se omlouvat. Já už na ten večer zapomněla.“

Jen kývl hlavou, pak trochu bezradně sebral ze stolu papíry, které mu přinesla, a smotal je do ruličky.

„Tak já půjdu,“ využila chvíle ticha a odcouvala ke dveřím.

Opět pouze němě přikývl, a když otevírala, postřehla ještě, jak ztěžka dosedl zpátky do své otočné židle. Vypadal ztrhaně a až příliš staře.

Večer se o jejich setkání zmínila Arturovi. „Zkrátka to vypadalo, že mu o víkendu dělala společnost flaška,“ zakončila své krátké vyprávění.

„Jo, všiml jsem si,“ přikývl. Na okamžik zaváhal, když se natahoval pro svou sklenku vína, které ten pondělní večer k Lilianě přinesl spolu s grilovaným kuřetem, aby si nemusela dělat starosti s přípravou pohoštění. „Aspoň ale dnes přišel včas a pro změnu z něho netáhla vodka.“

„Bohu díky za to. Mluvil jsi s ním, jak chtěl Němec?“

„Něco jsem mu naznačil. Je to trochu choulostivé, přece jen je o patnáct let starší. Na druhou stranu spolu děláme už roky a dá se říct, že jsme doce-la dobří přátelé. I když to tak teď asi moc nevypadá,“ doplnil.

„Jasně,“ přikývla, aby vyjádřila, že rozumí. „A nevyhodí ho Němec kvůli tomu pítí?“ zeptala se, protože ji tato možnost už dříve napadla. „To by pro něho teď, pár let před důchodem, byl asi velký problém.“

„Nejen problém. To by ho dostalo na úplné dno. A to si Němec uvědomuje. Naštěstí je to slušný chlap a má pochopení. Nevěřím, že by ho propustil. Ačkoli, kdyby pro něho začal být čistě na obtíž a dělal chyby, těžko říct.“

„Právě proto,“ odušila a zvedla se, aby odnesla talíře se zbytky kuřete ze stolu. Naskládala nádobí do dřezu a pustila na ně vodu, když k ní přistoupil a ze zadu ji objal.

„Sluší ti to, hospodyňko moje,“ usmál se jí do vlasů a políbil je.

„Tobě připadá sexy žena, která umývá nádobí?“ zasmála se tiše, zavřela vodu a opřela se o něho zády. Ucítila jeho pevné, štíhlé svaly a také osobitou vůni, která se jí tolik líbila.

„Hm,“ broukl a otočil ji čelem k sobě. Setkala se s ohnivýma očima, v nichž probleskovaly vášnivé plameny. „Ty jsi sexy při všem, co děláš.“

Sklonil se a vzal jí možnost odpovědět, protože se zmocnil jejích rtů v dravém polibku. Ještě stále ji líbal, ale současně se mu podařilo podebrat ji pod kolena a zvednout do náruče. Zavřela oči a nevěděla, kam ji nese, dokud ji nepostavil a ona pod bosými chodidly neucítila studenou dlažbu. Koupelna? Zvědavě se rozhlédla a povytáhla obočí.

Všiml si toho. Pomalu odtrhl své rty od Liliných a jeho obličej dostal šelmovský výraz. „Zajímá tě, co tady budeme dělat?“ zamručel polohlasně.

Naklonila hlavu na stranu a přimhouřila oči. „Docela ano,“ našpulila rty.

„Možná tě utopím,“ zašeptal a také přivřel víčka. Natáhl se za ni a roztočil kohoutky u vany. „Třeba v sobě mám skryté násilnické sklony,“ pokračoval sugestivním tónem, zatímco upevňoval špunt v odtoku. „Možná jsem zvrhlý vrah. Nejdřív v oběti vzbudím důvěru a pak...“ nechal větu nedokončenou a zvedl k ní oči, v nichž probleskovalo cosi živočišného a nespoutaného. Posadil se na okraj vany a přetáhl si přes hlavu tričko. Znovu na ni zacítil pronikavý pohled. Ve tváři měl vážný, skoro napjatý výraz.

Na chvíli ztratila půdu pod nohama a znejistěla. Co to povídá? Hraje s ní snad nějakou hru?

Natáhl ruku a stáhl ji k sobě do klína. Vjel prsty do Liliných vlasů a přiměl ji obrátit k němu obličej. „Ty se chvěješ,“ shledal. „Proč? Bojíš se mě?“

Zavrtěla se. „Ne,“ odvětila trochu příliš prudce. Bála se? Měla by?

„Bojíš,“ potřásl maličko hlavou.

„Přiznávám,“ vyhrkla a učinila pokus vstát. Držel ji však pevně.

A pak se rozesmál. „Promiň, byl to takový hloupý nápad. Tedy to s tím utopením. Ten první mi přijde mnohem originálnější.“

„Který?“ zeptala se, měřila si ho však stále ještě zkoumavým a nejistým pohledem, stejně jako rychle se plnící vanu.

„Společná koupel,“ zašeptal chraplavě. Dotkl se špičkami prstů tenkého topu, který měla na sobě, a s výmluvně přimhouřenýma očima jimi přešel nahoru. Zlehka a nesmírně pomalu oběma palci kopíroval světlou pleť podél výstrihu. Poté sjel rukama dolů a zahákl ukazováčky za látku, končící jí těsně pod pasem. Nestačila se ani nadechnout a přetáhl jí ten nepatrný kousek oděvu přes hlavu. Překvapeně zamrkala, když shlédla na svá odhalená ňadra. Necítila potřebu oblékat si doma podprsenku.

„To se mi líbí,“ našpulil Artur rty a přikryl její drobná bílá prsa svýma rukama. Začal je lehce hníst a přitom z Liliany nespouštěl pohled.

Náznak strachu, který se jí před chvílí zmocnil, byl ten tam. Nahradily ho zcela jiné pocity, z nichž nejdůležitější bylo slastné rozechvění. Takhle hra se jí začala moc líbit.

Arturovy obratné prsty laskaly Lilinu pleť tak lehce, že připomínaly doteky perliček. Přesto v ní vyvolávaly rostoucí tužbu, potřebu dostat víc. Oddávala se jeho obratným rukám, polibkům, které rozséval po celém jejím těle, užívala si kouzlo okamžiku a ze rtů jí splývaly tiché blažené vzdechy, zatímco se z vany zvedala horká pára.

Postupně se zbavili zbylého oblečení a mazlení o poznání zdrsnělo. Ruce po jejím těle nyní bloudily náruživěji a doprovázelo je mručení, vycházející z Arturova hrdla. Jasně dokazovalo, že i on je stržen vášní a touží po ní stejně jako ona po něm. Když ucítila hbité špičky prstů, jak se pátravě blíží k vlhkému a pulzujícímu místečku mezi jejím nohama, tlumeně vykřikla. Potlačila chuť posunout jeho ruku výš, aby už déle neotálel, aby ulevil té zízni, ukojil bušící vzrušení, které způsobilo, že nedokázala myslet na nic jiného než na tělesnou rozkoš. Konečně se dotkl horké, kluzké jeskyňky a ona se zachvěla, zvrátila hlavu a zajímavě vyslovila jeho jméno. A znovu, tentokrát hlasitěji, jako v souladu s jeho prsty, které ji nelítostně dráždily, vzrušovaly, přiváděly doslova k šílenství. Zmítala se v orgastické smršti s rukama zaborenými do Arturových vlasů, aniž si uvědomila, jak pevně je svírá.

Ale on necítil bolest. Pásl se pohledem na její tvář, z níž naprosto jasně četl uspokojení, a nedokázal z ní odtrhnout oči. Její vášnivý výbuch způsobil, že sám málem vyvrcholil. Stálo ho spoustu sil, aby se ovládl.

O chvíli později leželi ve vaně plné horké vody a vzájemně se masírovali voňavým sprchovým olejem z její sbírky. Jejich těla po sobě klouzala jako dovádějící zlatí úhoři, zmáčené vlasy se jim lepily k hlavám a kapičky z nich stékaly do tváří, kde se mísily s potem. Posadil si ji zády k sobě na klín a ona při tom spojení slastně vykřikla. Vůbec nevnímali vodu, která se šploucháním přetékala přes okraj vany, když mířili ke společnému vrcholu, divokému a dravému jako červnová bouřka, doprovázená krupobitím.

S propletenými údy nakonec zůstali ležet v chladnoucí lázni. Liliana měla hlavu položenou na Arturově rameni, poslouchala něžná slůvka, která jí líně šeptal do ucha, a s blaženým úsměvem a nepřítomným pohledem se probírala kudrnatými chloupky na jeho hrudi.

Cítila se tak šťastná, tak spokojená! Zdálo se jí, že ty krásné pocity nemůže vůbec nic zkazit. Odeť už bude všechno jen nádherné, úžasné, kouzelné... Jako tyto okamžiky. Byla si jistá, že našla lásku svého života. Intenzivní, opravdovou, zkrátka tu *pravou*. A bez nejmenší pochybnosti věřila, že jí ji nikdo a nic nemůže vzít.

Až později si uvědomila, že to možná bylo rouhání...

Dny ubíhaly a duben ukazoval svou typickou tvář. Sluníčko střídaly deště a vítr, ale Liliana nestálé aprílové počasí nevnímala. Nesla se na obláčku zamilovanosti a koupala se ve šťastných pocitech, které ji naplňovaly od chvíle, kdy ráno otevřela oči, do té, kdy usínala. V ideálním případě po Arturově boku.

Ve středu v poledne se sešla s Patricií, jejíž bujnou slámovou hřívu dnes zvýrazňovaly prameny jasně fialové barvy. Avšak i přes tu jásavou barevnost kamarádka působila dost otráveně a bylo znát, že ji začíná ovládat stísněnost, protože Marek se od nedávné hádky ani jednou neozval. Sama se zařekla, že mu nebude volat ani psát, a zatím to dodržovala, ačkoli jí to s postupujícím časem činilo stále větší potíže. Což Lilianě otevřeně přiznala.

„On to snad nakonec s tím odchodem myslel vážně,“ mračila se do svých těstovin s tuňákem. Seděly v prostě zařízené jídelně poblíž ViaSanu. Pat dnes nesloužila, a tak se rozhodla rozptýlit své chmury u oběda s kamarádkou. Jídlo ji však příliš nezajímalo, chuť jí kazila představa, že se Marek už nevrátí. I přes výbuchy, které k němu patřily asi tak jako měsíc ke hvězdám, ho milovala. A teprve teď, kdy za sebou práskl dveřmi a, jak se zdálo, zapomněl číslo jejího mobilu, si to pořádně uvědomila.

„Třeba jen potřebuje vychladnout,“ chlácholila ji Lil, zatímco nabírala libový kousek hovězího. Skoro se styděla za svůj apetit, s jakým se vrhla na guláš a knedlíky. Jenže její žaludek s Patriciiným rozladěním jaksi nehodlal soucítit a hlásil se o svá práva jako kterýkoli jiný den.

„To si nemyslím. Ten vychládá tak rychle, jako když poliješ oheň vodou. Bleskově vzplane a hned se zklidní. Já myslím, že mu hlavou vrtá to sestěhování. Měla jsem ještě počkat.“

„A na co?“ podivila se Liliana. „Po třech letech vztahu mi to přijde jako normální úvaha. Spíš jestli už není trochu pozdě.“

„Tak jsem na to měla jít asi nějak opatrněji,“ honila Pat vidličkou v talíři půlku zelené olivy sem a tam. „Jsem do všeho příliš hr,“ vyčítala si. Napíchla kousek tuňáka a otáčela jím před očima, jako by ji něčím mimořádně zaujal. Pak rybu znechuceně odhodila zpátky do talíře a zvedla obličej k Lilianě. „Jenže mě už dlouho žralo, že má prakticky všechny věci u sebe a nikam se to mezi námi neposunuje. A přitom jsem si říkala, že konečně chodím s mužským, se kterým mi to funguje.“

„Chlapi se někdy bojí závazků jako čert kříže,“ mínila Lil. „Ačkoli nechápu, co by se pro něho změnilo, kdyby bydlel u tebe.“

„Já taky ne. Nemusel by vyhazovat peníze za tu svou díru, a kdyby to nedělalo dobrotu, vždycky si může najít něco jiného. Takových podnájmů jsou mraky.“

„Možná jsi mu měla navrhnout, že to spolu zatím jen zkusíte. Tu garsonku by si mezitím nechal.“

„Jenomže to by bylo vlastně stejné jako doteď,“ namítla Pat nesouhlasně. „Nedonutilo by ho to přestěhovat si ke mně věci, pořád by měl ta svoje zadní vrátka. Chápeš?“

„Asi ano,“ vzdychla Liliana a nabodla na vidličku zbytek knedlíku, aby jím vytřela štávu ze dna talíře. „Ti muži jsou tak komplikovaní...“

„Až příliš,“ odstrčila Pat nedotčenou porci vychladlých těstovin stranou. „Anebo něco dělám špatně já.“

„Neděláš,“ položila Liliana kamarádce dlaň na předloktí v útěšném gestu. „Uvidíš, že se to spraví. Marek si to nejspíš jenom potřebuje sám v sobě srovnat. Přece neuteče kvůli pitomému stěhování do jedné domácnosti! Možná je cholerik, ale jako blázen nebo zbabělec mi nikdy nepřipadal. Hlavně klid. A nedolžež za ním. Nic takového. Ať přijde sám.“

„No jo...“ vzdychla hluboce Pat. „Aspoň že ty jsi čerstvě zamilovaná. Po kolika měsících vlastně?“

„Po osmi nebo tak nějak,“ mávla rukou. „Abych řekla pravdu, žádný vztah jsem nehledala, prostě to přišlo samo.“

„Taky jsme to s Markem měli takhle,“ našpulila Pat rty. Pak ale potřásla hlavou se zavřenýma očima na znamení, že téma Marek pro dnešek považuje za vyčerpané, a zeptala se Lil, jak to vypadá mezi ní a Arturem. Liliana jí ve stručnosti pověděla, co se událo v posledním týdnu.

„Jsme spolu strašně krátce, takže nedělám žádné závěry,“ dodala nakonec. „Ale nemůžu si pomoci, mám takový nějaký vnitřní pocit, že to je *on*, jestli mi rozumíš,“ upřela na kamarádku tázavé oči.

„Je mi to jasné,“ zamumlala Patricie a na rtech se jí objevil smutný úsměv. „Moc bych ti přála, aby vám to vyšlo. Doufám, že ho brzy poznám. Musíme někam vyrazit. No jenže, sakra, to budu za křena,“ došlo jí posléze a zaškaredila se.

„Než něco domluvíme, snad se to s Markem urovná.“

„Už o něm radši nemluvme, nebo udělám tu největší blbost a rovnou mu zavolám. A tím se pěkně ztrapním, protože mi to určitě nevezme.“

„To nedělej. Už mlčím,“ položila si Lil ukazovák křížem přes ústa. Pak pohlédla na hodinky. „Krucí. Budu se muset vrátit do práce,“ vzdychla. „Mám toho dneska strašně moc.“

„Jasně. Jsem ráda, že sis na mě udělala čas,“ sáhla Pat po své obří kabelce, ve které snad nosila i náhradní pyžamo a celý stoh časopisů, soudě podle jejího objemu.

„Vždycky a ráda,“ usmála se Liliana. „Zítرا jdeme s Anetou cvičit a pak asi na pár deci. Jestli nemáš službu, budeme po půl deváté v té naší.“

„Večer mám volno,“ odvětila Patricie stručně. „Určitě přijdu.“

„Fajn, budeme se na tebe těšit.“ Lil vstala, vzala svůj tác a s kamarádkou v závěsu ho odnesla do nerezového stojanu na použité nádoby.

O několik minut později se svižně blížila k budově, v níž měly sídlo laboratoře ViaSanu. Zrovna začala v tašce hledat vstupní kartu, když koutkem oka zahlédla známou postavu a nakřčila zvědavě čelo. Zaga právě vyšel z proskleného hlavního vchodu, vytáhl si až nahoru zip u bundy a zamířil po chodníku opačným směrem, než přicházela Liliana. Jeho vysoká, pohublá postava se zřejmou námahou vzdorovala větru, který mu cuchal přerostlé šedivé vlasy. Kráčel unaveným krokem, shrbený, jako by na jeho ramenou ležela nevýslovná tíha. Což dost možná i ležela, usoudila poté, co ho chvíli sledovala.

Asi jde trochu opožděně na oběd, pomyslela si a rozhodla se pustit ho z hlavy. Od té příhody v restauraci se jím zabývala zbytečně často, a přitom jí do jeho záležitostí nic nebylo. Způsobil to její novopečený vztah s Arturem, to jistě, ale ani tak by neměla strkat nos do něčeho, po čem jí nic není.

Přesto jí to nedalo, a než zamířila ke svému počítači, klepla na dveře Arturovy kanceláře. A aniž čekala na pozvání, nakoukla dovnitř. Seděl za svým stolem a mocně se mračil do obrazovky laptopu, jak nad něčím usilovně přemýšlel.

„Arture!“ zavolala na něho tiše.

Okamžitě zvedl hlavu a obličej se mu rozzářil úsměvem dokazujícím, jak rád ji vidí. „Miláčku! Jdeš náhodou kolem?“

„To taky. Byla jsem na obědě s Pat, to je kamarádka, ještě ji neznáš,“ začala. „Jen jsem se chtěla zeptat na Zagu. Teď jsem ho totiž zahlédla, jak odchází.“

„Nebylo mu dobře.“ Arturův úsměv poněkud zakolísal, až mu nakonec úplně sklouzl z tváře. „Nepůjdeš dál?“ pozval ji, protože zůstávala mezi dveřmi.

„Na chvíli,“ kývla a zavřela za sebou.

„Sedni si,“ pokynul rukou k Vojtově židli. Přisunula ji blíž k jeho stolu a očima ho přitom vyzvala, aby jí Zagův stav trochu osvětlil. V duchu se za svou zvědavost maličko styděla, připadala si jako všetečný zevloun u nějakého neštěstí, ale nemohla si pomoci. „Stěžoval si na bolest hlavy a opravdu nevypadal dobře. Prý už spolkl tři ibalginy, a přesto to nechce povolit. Nakonec si vzal půlden volna a odešel to domů zaspát. Tedy doufám,“ dodal poněkud skepticky.

„Doufáš...?“ naznačila otázku.

„Doufám, že se místo toho nešel domů opít. Mám tak trochu podezření, že ta jeho bolavá hlava souvisí spíš s abstákem než se změnou počasí,“ zamračil se.

„Hm, tak to jsem zvědavá, jak bude vypadat zítra,“ odušila ponuře.

Nevypadal nijak. Jednoduše proto, že do práce vůbec nedorazil. Arturovi, který se ho celý den snažil zastihnout na telefonu, to nezvedal. A Němec, přestože byl veskrze klidný člověk, začal pomalu zuřit. Nebylo divu. Zvlášť když se Vojta neukázal ani v pátek.

Liliana na Arturovi poznala, že se mu to vůbec nelíbí. Poslední pracovní den týdne byl roztěkaný, nepozorný a nevrlý. Chtěli si večer někam vyrazit, ale neměla odvalu se ho zeptat, v kolik hodin se pro ni zastaví. Téměř hmatatelně cítila jeho obavy.

Když se balila a vypínala počítač, uvažovala, zda se s ním má jít rozloučit, anebo ho raději nechat být a počkat, až se ozve sám. Artur však její dilema vyřešil tím, že ve chvíli, kdy s váhavým výrazem zasouvala židli za stůl, strčil hlavu do její kanceláře.

„Už odchází?“ zeptal se a ona zřetelně viděla, jak se mu v očích zračí únava. Bylo jí to líto.

„Ano,“ přikývla a sebrala ze stolu svou kabelku. „Ty tady ještě zůstaneš?“

„Měl bych, mám tolik práce, že nevím, kam dřív skočit. Jenže se nemůžu soustředit.“ Vešel do místnosti, aniž čekal na pozvání, a opřel se zády o zeď vedle zárubní. Ruce vrazil hluboko do kapes svých džín a zadíval se na Lilianu zpod svráštělého obočí.

Mezitím k němu došla. „Máš starost o Vojtu,“ poznamenala celkem zbytečně a položila mu ruku na tvář v něžném gestu. „Vůbec se ti neozval?“

„Ne. Nevolal ani Němcovi. A teď už má vypnutý mobil.“

„Bojíš se, že se mu něco stalo?“

Přikývl. „Ano, docela ano,“ povzdechl a přikryl její drobnou ruku svou dlaní. „Je divné, že se neobjevil ani neomluvil. Pořád musím myslet na tu jeho středeční migrénu. Třeba mu něco bylo. A pak jsou tady jeho deprese. Mohl by si třeba ublížit.“

„Ach bože,“ zamumlala chápavě. Artur měl pravdu. „Co chceš dělat?“

„Rozhodl jsem se, že za ním zajdu domů. Snad tam bude.“

„To by asi měl,“ souhlasila.

„Promiň, vím, že jsme chtěli jít ven, jenže já zkrátka musím zjistit, co s ním je. Ale hned potom bych za tebou rád přišel, tedy jestli jsi pro.“

„Samozřejmě.“ Koneckonců večer můžou strávit u ní doma, a možná to tak bude i lepší než v nějakém pátečně přeplněném podniku.

Pak ji však něco napadlo. „Jdeš k němu hned?“

„Ano.“

„Tak já půjdu s tebou.“

„No... Proč ne. Ale Vojta by mohl být opilý nebo tak něco,“ namítl trochu nejistě. Okamžitě jí došlo, že předvídá potíže a rád by ji před nimi uchránil.

„To mi nevadí, nakonec už jsem viděla, jak se umí zpráskat. A kdyby mu něco bylo, může se další člověk hodit,“ odpověděla odhodlaně.

Artur ještě malou chvíli váhal, než pomalu kývl hlavou. „Tak dobře. Zajdu si jen pro bundu, hned jsem zpátky.“

Počkala na něho ve vestibulu u východu a společně vyšli do odpoledne, po několika většinou zamračených dnech zalitého sluncem. Vzal ji okolo pasu jako obvykle, z jeho napjatého postoje však vyčetla vnitřní nepokoj, který ho prostupoval. Přimkla se k němu a srovnala s ním krok. Šli rychle a celou cestu k domu, kde Vojta bydlel, nepromluvíli ani slovo. Když míjeli restauraci, ze které ho minulý týden odváděli, Lil na Artura krátce pohlédla, ale zdálo se, že je pohroužený do vlastních myšlenek, a tak také mlčela.

Konečně dorazili k cíli. Hlavní vchod nebyl ani dnes uzamčený, dalo se tedy předpokládat, že prastarý zámek vůbec nefunguje. Vyšli po schodech nahoru. Schodiště osvětlovaly pouze sporé světlíky, a tak bylo i přes slunečný den nevlídně ponuré. Světla však bylo právě tak dost, aby si viděli pod nohy, takže se nenamáhalí s rozsvěcením.

Ocitli se v nejvyšším patře a zamířili bok po boku ke dveřím, kterými před deseti dny vlekli společensky unaveného Zagu. Artur natáhl ruku ke zvonku, když vtom si Liliana všimla, jak se prudce zarazil. „Co to...“ zabručel pod vousy. Sledovala očima jeho pohled, a když zjistila, co ho zastavilo, také strnula.

Dveře nebyly dovřené. Dobře si pamatovala, jak špatně doléhaly a kolik síly musel Artur vynaložit, aby je zabouchl. Bylo možné, že za sebou Vojta běžně nezamykal, a tak zkrátka zůstaly pootevřené. Ale jak dlouho už tak jsou? Téměř ve stejném okamžiku se k sobě obrátili a vyměnili si zmatené pohledy. Pak Artur pokrčil rameny, natáhl ruku a hlasitě zaklepal. „Vojto?“ zavolal přítom. „Jsi doma? To jsem já, Artur!“

Z útrob bytu se neozvalo vůbec nic. Artur na okamžik zaváhal a zkusil zvonek. Dvakrát ho důrazně stiskl. Jeho ostrý zvuk jim rval bubínky i ven-

ku na chodbě, ale pokud byl Vojta uvnitř, buď hodně tvrdě spal, anebo měl v uších špunty. Jako nejpravděpodobnější se však jevila možnost, že v bytě vůbec není.

„Půjdu dovnitř,“ řekl stručně Artur. Liliana neprotestovala, ale byla rozhodnutá jít tam s ním. A tak, když vzal za ohmatanou kliku a otevřel dokořán, postoupila do úzké chodby v jeho těsném závěsu. Otočil se na ni. „Nechceš raději počkat venku?“

„Ne,“ zavrtěla rázně hlavou. „Jdu taky.“

Hned za dveřmi málem zakopli o hromadu bot. Pamatovala si, že se tady vršily už posledně, nyní se však zdálo, že se jejich počet zdvojnásobil. Další věc, které si všimla a která v ní rozezněla varovnou strunu, byl převržený věšák. Šatstvo, které na něm původně chaoticky viselo, bylo rozházené po podlaze a pomuchlané. Zdálo se, že po něm někdo přešel. Že by nekoordinovaný příchod po prudké alkoholické smršti v nějakém baru?

Přestože si tuto domácnost spojovala se zašlým nepořádkem, nyní na ni působila ještě jiným dojmem. Nedokázala ho však hned pojmenovat. Ve vzduchu se vznášelo cosi zlověstného. Mimoděk se přikrčila za Arturovými zády, zatímco postupovali chodbou a rozhlíželi se nalevo a napravo. Když se propletli poházenými svršky ke dveřím vedoucím do kuchyně, nahlédli dovnitř.

„Vojto? Jsi tady? Haló!“ zvolal opět Artur. Bez odezvy. Ticho se vrátilo jako mrazivá ozvěna.

Liliana se trhaně nadechla zatuchlého vzduchu. Vojta nejspíš několik dní nevětral a ovzduší v bytě bylo suché, prosycené pachem zvětralého alkoholu, prachu a potu. Ještě snad čehosi, co však nedokázala rozpoznat.

Stáli na prahu místnosti, zšerelé kvůli zatažené tmavohnědé žaluzii, a začali se rozkoukávat, když Artura napadlo přejít k oknu a žaluzii vytáhnout. Kuchyň rázem ozářily sluneční paprsky a odhalily její smutnou zanedbanost. A taky neobvyklý binec.

Nechápavě hleděli na hromadu rozbitého nádobí, které nejspíš někdo smetl z kdysi jistě hezké a praktické, dnes však už jen beznadějně ohmatané linky pokryté množstvím neidentifikovatelných fleků. Dvě dřevěné židle byly převržené a jedna z nich měla zlomenou nohu. Květináče se zaschlými zbytky kytek ležely rozhozené pod poličkou, kterou nejspíš kdysi zdobily, a jejich střepy se mísily s vysypanou hlínou a pozůstatky kořenů. Ubrus se stolu kdosi strhl a ve zmuchlané hromádce odhodil pod něj, kde se nacházely také skleněné úlomky patrně někdejší sklenice.

„Co to má znamenat?“ vysoukala ze sebe skrz stažené hrdlo Liliana a chytila Artura za ruku.

„Nevím,“ odvětil trochu nepřítomně, zatímco očima rentgenoval tu spoušť. „Ale moc se mi to nelíbí.“

„Mně taky ne,“ přisvědčila stísněně.

„Projdeme zbytek,“ navrhl věcným tónem. „Možná bys ale měla jít ven a někoho zavolat.“

„Myslíš policii?“

„Hm,“ pokýval hlavou s pevně semknutými rty. Tvořily v jeho obličejí nezvyklou úzkou čárku.

Hlasitě polkla. „Ty myslíš, že to...“ máchl rukou nad zrušeným zařízením, „že to neudělal Zaga? Třeba v opilosti?“

„Spíš mi to připadá, že se tady někdo s někým popral,“ prohodil zamýšleně a sklonil se nad skvrnou, kterou objevil na dlažbě jen několik centimetrů od stolu. Přiklekl k ní a pak po ní přejel prstem. Zvedl ukazovák k očím, promnul mezi prsty to, co mu na něm ulpělo, a nakonec k němu přičichl. „Zaschlá krev,“ prohlásil neomylně a vstal.

„Panebože.“ Lilianin žaludek udělal kotrmelec. „Ty myslíš, že je jeho?“

„To nevím. Ale něco se tu stalo. Počkej tady.“ Zůstala stát na místě s pěsti přitisknutými k ústům a sledovala ho, jak se účelně pohybuje po bytě. Bez otálení přešel do chodby, rychle nahlédl do koupelny, pak do obývacího pokoje, a nakonec se podíval do ložnice.

„Nikdo tady není,“ vrátil se k Lil. „Ale všude je to stejně rozházené.“

Odvázila se nakouknout do obýváku a při pohledu na ten zmar se jí udělalo skoro špatně. Jedna vysoká police zůstala překocená přes sedací soupravu a kolem dokola se válely desítky knih, které z ní vypadly. I tady ležely na koberci skomírající květiny v rozbitých květináčích a zásuvky zely dokořán. Některé z nich kdosi vytrhl z pojezdů a odhodil na zem. Jako zázrakem na svém místě stál téměř nový televizor s úhlopříčkou nejméně sto deset centimetrů.

„Tu Vojta kupoval loni,“ promluvil Artur vedle Liliany, když spatřil, na co se dívá. „Marie už na tom byla dost špatně a celé dny proležela na gauči. Chtěl, aby mohla sledovat své oblíbené seriály na pořádné televizi.“ Jeho hlas zněl hluše.

Odvrátila se a zamířila do ložnice, ale než tam došla, Artur ji dostihl a vzal za předloktí. „Neměla bys tam chodit.“

„Proč?“ rozevřela doširoka oči. „Co je tam?“ vypravila ze sebe s námahou, protože se jí náhle stáhlo hrdlo. „Pověz mi to!“

„Nevypadá to tam moc dobře,“ odpověděl vyhýbavě a sáhl do kapsy pro mobil. „Radši zavolám policajty.“

Sledovala ho se zaťatými pěstmi a spodním rtem vtaženým do úst. Nakonec jí to nedalo, a zatímco Artur hovořil do telefonu, udělala dva opatrné kroky vpřed a zastavila se na prahu ložnice. Dech se jí zadrhl v hrudi.

Zválené povlečení bylo poznamenané krvavými cákanci stejně tak jako světlý koberec. Stopy krve byly i na nočním stolku a na stěně nad postelí. Nebyly to žádné kaluže, nejspíš nešlo o fatální krvácení, ale rozhodně tady muselo k něčemu dojít, možná opravdu k zápasu. Ztuhlá hrůzou zírala do místnosti, která se jí před několika dny zdála zpustlá, dnes však nesla jasně známky zkázy.

Nejhorší ze všeho byla ta krev. Střepy po rozbité noční lampičce nebo věci nešetrně vyházené ze skříní, jejichž otevřené dveře vypadaly jako rozšklebené, bezzubé tlamy, se před tím krvavým důkazem násilí zdály naprosto bezvýznamné.

Ucítila na ramenou tíhu Arturových dlaní. Překvapilo ji, jak jsou chladné, což vnímala i přes sáčko, které měla na sobě. Ještě nikdy neměl studené ruce, naopak. Připisovala to šoku a sklíčenosti. Očividně měl podezření, že se jeho přítel dostal do potíží. Jen nevěděl, do jakých a proč.

Netušila to ani ona.

„Za chvíli někdo přijede,“ promluvil za ní tichým hlasem. „Počkáme tady.“

„Dobře,“ přikývla na souhlas. Ještě chvíli stáli mlčky ve dveřích a pak se vrátili do chodby. Teprve nyní si všimli, že stopy po krvi jsou i zde. Jen v šeru a na tmavé dřevěné podlaze nebyly tolik patrné, a tak je dříve neznamenali. Liliana se podívala na Artura a přistihla ho, jak si zevnitř bolestivě kouše tvář a obě ruce zatíná v pěst. Zdál se jí rozčilený, což dobře chápala. Sama se cítila všelijak, jen ne dobře. V Zagově bytě převráceném vzhůru nohama a poznamenaném krví měla navíc dojem, že se na ně co nevidět zítí stropy.

„Co si o tom tady myslíš?“ obrátila se k Arturovi, aby přehlušila tíživé ticho, a naznačila prstem kolečko, čímž poukázala na prostor kolem sebe.

Zatvářil se bezradně. „Těžko říct. Možná se sem někdo vloupal a Vojta ho překvapil. Mohlo se stát cokoliv. Ale třeba je někde venku a o tomhle ani neví.“

„Ale tomu moc nevěříš, vid’?“

„Ne,“ vypustil z plic vzduch. „Bohužel.“

Nahlédl do obýváku. „Zdá se, že někdo něco hledal. Peníze nebo cennosti, kdo ví? Vojta měl taky notebook, ten nikde nevidím. A určitě tady musí být nějaké šperky po Marii, pokud si dobře vzpomínám, nosila jich hodně.“

„Proč by ale někdo chtěl vykrást zrovna Zagu?“

„To mohlo být náhodné. Anebo si ten byt někdo vytipoval. Ze dvou na patře je jediný obývaný, zloděje by tak nikdo nevyrušil.“ Přejel si rukama přes obličej. „Ale nechápu, kde je Vojta. Kdyby ho někdo přepadl nebo přišel domů a našel byt v tomhle stavu, přece by to nahlásil!“

„Pokud by právě nebyl namol.“

„Jenže tohle muselo nadělat spoustu rámusu,“ namítl. „I kdyby vyspával opici, vzbudil by se. No...nejrozumnější asi bude nechat to na policii,“ zamračil se pak s poněkud stísněným výrazem.

„Máš pravdu,“ vzdychla. Přitáhla si klopy modrého saka a ztichla.

Artur ji ochranitelsky objal a přivinul k sobě. Mrzelo ho, že dnešní večer, na který se těšil podobně jako na ty ostatní, které s Lil trávil, pravděpodobně skončí úplně jinak, než si maloval. Ale ve stínu událostí z Vojtova bytu byla nálada jich obou zmrazená a veskrze mizerná. Z držení Lilianina těla se dalo vypozařovat napjaté ochromení. Bylo mu jasné, že to co tady našli, jí otřásló víc, než dává najevo.

Nebyl na tom jinak.

KAPITOLA 3.

„Vrchní komisař Ivan Hokr, kriminální policie,“ představil se jim suše až příliš štíhlý muž snad jen o pár let starší než Artur. Delší černé vlasy měl na skráních prošedivělé a do vysokého čela zbrázděného několika vodorovnými vráskami mu padala krátká ofina. Bystré, téměř černé oči zabodl nejprve do Artura a teprve pak do Lil, zatímco jim ukazoval služební odznak. Jeho hlas byl hluboký, nosový a rozhodný. Sebevědomí vyzařovalo z celého jeho postoje, třebaže neměřil více než sto pětasedmdesát centimetrů. Byl oblečený do černých džínů, světle šedé košile s rozhalenkou a sportovního saka antracitové barvy.

„A tohle je inspektor Conek,“ mávl rukou za sebe, když navyklým pohybem zastrčil odznak zpátky do kapsy. Za jeho zády spatřili druhého kriminalistu zhruba kolem třicítky. Byl rovněž hubený a téměř o půl hlavy vyšší než Hokr. Jeho trojúhelníkovému obličejí by se možná dala vytknout přílišná jemnost, kterou se patrně snažil vykompenzovat strništěm hnědých vousů. Vlasy měl také kaštanové a kudrnatily se mu kolem tváří i na čele v hustých pramenech jako klubko neposlušných hadů. Mile se usmíval v kontrastu s výrazem svého služebně výš postaveného kolegy a palce měl zaháknuté za poutka světlých plátěných kalhot v uvolněném postoji.

Liliana udělala malý úrok za Artura. Připadala si tak trochu přebytečná a vlastně nevěděla, co by měla policii říkat. Hokr, který zjevně všemu velel, se beztak obrátil rovnou na jejího partnera. „Pane Gotzmanne, oznámil jste pravděpodobné vloupání a možné ublížení na zdraví,“ oslovil ho a letmo se rozhlédl po chodbě, v níž se nyní zastavili. Před bytem se pohybovali další dva uniformovaní policisté, kteří na místo přijeli jako první. Ti také poté, co obhlédli byt a krátce Lil s Arturem vyzpovídali, zavolali lidi od kriminálky. V tuto chvíli pilně pracovali na úkolech, které jim Hokr hned po příjezdu stručně a rázně zadal.

„Ano,“ odvětil Artur.

„Vy jste majitel bytu?“

„Ne, patří mému kolegovi, jmenuje se Vojtěch Zaga.“

„Pan Zaga je kde? A co tady děláte vy?“

„To vám hned vysvětlím. Tedy, kde je, bohužel opravdu nevím. Vojta, tedy pan Zaga, totiž nepřišel dva dny do práce, aniž se omluvil, a to u něho není obvyklé. Navíc má vypnutý telefon, a tak jsem o něho začal mít starost. Nedávno, je to něco přes pět měsíců, mu zemřela manželka, a od té doby dost pije. K tomu má deprese. Ve středu odešel z práce dřív kvůli prudkým bolestem hlavy, takže mě napadlo zajít k němu, abych zjistil, jestli se mu třeba něco nestalo. A našli jsme to tady takhle.“

„Rozumím. A vy jste kdo?“ obrátil se vrchní komisař na Lilianu.

„Liliana Pirklová, taky kolegyně. Pana Zagu ale vlastně neznám, jen pracujeme ve stejné firmě... Ehm, pan Gotzmann,“ ukázala nervózně bradou na Artura, „je můj přítel. Proto jsme přišli spolu.“

„Hm, dobře,“ odvětil stručně a vrátil se pohledem k Arturovi. Zřejmě pochopil, že pro něho bude z hlediska informací mnohem užitečnější. „Dveře byly zamčené?“

„Ne.“

„Takže otevřené?“

„Ano. Vlastně ne docela, byly přivřené. Jdou dost těžko zabouchnout, a kdo o tom neví, může to snadno přehlédnout.“

„Chápu.“ Přikročil ke vchodu a chvíli zkoumal zámek. „Bez známky poškození,“ zabručel spíš pro sebe a promnul si prsty hladce oholenou bradu. Rozhlédl se po chodbě a oslovil znovu Artura.

„Nevíte, jestli v sousedním bytě někdo bydlí? Vypadá to tam opuštěně.“

„Nikdo tam nežije. Je prý už víc než rok a půl prázdný.“

Hokr jen přikývl. „Sahali jste tady na něco?“ zrentgenoval krátce oba svými tmavými očima, zatímco všichni postoupili dál do bytu a on vše hodnotil ostržím zrakem.

„Ne. Vlastně ano. Na kliky, samozřejmě. A taky jsem vytahoval žaluzii v kuchyni. Jinak na nic, pokud si vybavuju,“ odpověděl Artur, když se postavili v obývacího. Stočil oči k Lil, a ta přikývla na souhlas.

„Taky si nepamatuju, že bychom se něčeho dotýkali.“

„Vlastně jsme tady byli ještě asi před týdnem,“ vzpomněl si Artur.

„Proč?“

„Ehm... potkali jsme pana Zagu v baru, byl dost opilý, a tak jsme ho raději doprovodili domů a uložili do postele. To jsme asi sem tam na něco sáhli, hlavně v chodbě a ložnici.“

„Fajn. Milane!“ otočil se komisař na mladého kolegu.

„Šéfe?“ postavil se Conek málem do pozoru.

„Sejměte otisky. Vezměte si kluky a zajistěte stopy, však víte, co máte dělat. Pořádně to tady prohledejte. Vypadá to jako vloupačka, ale něco mi na tom smrdí,“ prohodil zamýšleně a zadíval se na televizor, který vrtal hlavou i Lilianě s Arturem. Když mladý kriminalista odspěchal a oni se vydali do ložnice, obrátil pozornost zpět k Arturovi.

„Pan Zaga tady žije trvale?“

„Ano.“

„Jak dobře se vy dva znáte?“

„Pracujeme spolu asi osm nebo devět let, sedíme v jedné kanceláři a dá se říct, že se přátelíme. On je jinak spíš samotář a po smrti manželky se ještě víc uzavřel do sebe.“

„Co děti?“

„Byli bezdětní.“

„A další příbuzní, přátelé?“

„O nikom nevím. Jeho bratr emigroval před více než pětadvaceti lety a rodiče už zemřeli. Pokud vím, nemá ani žádné blízké přátele.“

„Takže netušíte, kam by případně mohl jít?“

„Vůbec ne. Možná do hospody? Ale celé se mi to nezdá. Vojta sice měl jisté potíže s alkoholem, do práce ale vždycky dříve nebo později přišel, anebo se aspoň omluvil. Tohle není jeho styl, zmizet a nikomu nic neříct, je to zodpovědný člověk. Kdybychom si mysleli, že jen někde popíjí, nevolali bychom vás. Navíc jak vidíte, našli jsme jeho byt jako po náletu a taky je tu ta krev,“ ukázal na krvavé šmouhy. Hokr na ně zaměřil pátravý pohled. „Abych byl upřímný, skutečně jsem přesvědčený, že ho někdo přepadl,“ dokončil svou myšlenku Artur.

„Nejdříve prověříme záchytky a nemocnice. Pokud pana Zagu nenajdeme, budeme ho považovat za pohřešovaného,“ odušil kriminalista a mávl na Conka do chodby. „Pozor na tu krev, Milane. Vezměte vzorky.“

„Jistě, pane,“ ozvalo se úslužně.

Komisař úsporně přikývl a podíval se na Artura. „Máte tušení, jestli odsud něco zmizelo? Vidím, že tady zůstala elektronika, kromě té televize sice nic moc, ale běžnému zloději by určitě neunikla. Ty obrazy vypadají na originály, a i když nejsem znalec, nějakou hodnotu taky určitě mít budou. Nevíte, jestli tady byly například cennosti, nějaké zlato, peníze? Klíče od vozu, pokud pan Zaga vlastní auto? Drahé kolo nebo sportovní potřeby? Něco dalšího?“

„Nemám zdání. Víím jen, že měl osobní laptop, a určitě by tady měla být spousta šperků po jeho ženě. Jestli doma přechovával hotovost, vůbec netuším. Kolo nemá a klíče od auta jsem nehledal. Má starého forda.“

„Podíváme se na to. Čím se pan Zaga živí?“

„Je vědecký pracovník.“

„Kde konkrétně pracuje? Tedy, vlastně vy všichni,“ zahrnul do svého zorného pole i Lilianu.

„Ve společnosti ViaSan. Zabývá se vývojem léků.“

Hokr pozvedl obočí. „Aha,“ pronesl pomalu. „Jakých konkrétně?“

„Hlavně na léčbu onkologických onemocnění.“

„Říkal jste, že s panem Zagou pracujete přes osm let. Celou tu dobu máte společnou kancelář? Děláte na stejných věcech?“

„Ano.“

„Pak o jeho práci určitě něco víte.“

„Samozřejmě.“

„Mohl byste mi říct, na čem pracoval poslední dobou?“

„Tou ‚poslední dobou‘ můžeme nazvat klidně šest let, co dělá na jednom výzkumu.“

„Tak dlouho?“ podivil se komisař.

„Ano, je to velký projekt. Jedná se o preparát, který by měl v onkologii znamenat značný průlom. Proto tak dlouhá doba.“

Hokrovo husté tmavé obočí vyletělo téměř do poloviny čela. „Průlom? V jakém smyslu?“

„Jsem vázaný mlčenlivostí,“ odvětil Artur odměřeně. „Jediné, co vám mohu říct, je to, co proběhlo veřejně v tisku. Pokud budete potřebovat víc informací, budete se muset obrátit na majitele laboratoří.“

„Zajisté,“ utrousil vrchní komisař také poněkud upjatě. „Povězte mi teď aspoň to, co můžete.“

„Jak už jsem naznačil. Jde o lék, který dokáže léčit rakovinu s maximálním potlačením vedlejších účinků. Například po něm pacientům nevyjadají vlasy, nezasáhne tolik trávící systém ve smyslu nevolnosti a dalších komplikací. Nebude mít takový dopad na krev a imunitu. Kromě toho výrazně zkrátí dobu léčení.“

„To je zajímavé,“ pronesl kriminalista pomalu a v očích se mu objevil přemýšlivý výraz. „A pan Zaga na tom pracuje od začátku?“

„Ano. Je to v podstatě jeho nápad, to on přišel na základní myšlenku a vzorec. Já jsem se k němu přidal později.“

„Takže on je v tom výzkumu zásadní článek?“ Bylo to však spíš konstatování než otázka.

„To rozhodně.“

„Jak daleko s tím vývojem jste?“

„Blíží se to ke konci. ViaSan už se veřejně vyjádřil, že ten lék začne testovat na nemocných. Za pár týdnů by se měly rozběhnout klinické studie. Poslyšte,“ přimhouřil Artur oči, „kam tím míříte? Mám takový dojem, že tohle,“ nepřítomně mávl rukou ve vzduchu, ale všem bylo jasné, že má na mysli zdemolovaný byt, „spojujete s jeho prací. Konkrétně s tím posledním projektem.“

Liliana myslela na totéž. Upřela na komisaře vyčkávavý pohled.

„Nabízí se to,“ odušil Hokr. „Ale nemohu dělat závěry. Potřebujeme více informací.“

„Poskytneme vám všechno, co budeme moci. Ale na podrobnosti o práci pana Zagy se budete muset zeptat našich nadřízených.“

Artur se obrátil k Lil a vzal ji za ruku. Bylo to spíš podvědomé gesto, ale byla za ně vděčná. Jeho dotek na ni měl uklidňující účinky. Všechno, co naznačoval Hokr, se zdálo tak šílené, doslova děsivé! Nemohla uvěřit, že by Zagu někdo napadl doma, kde se cítil v bezpečí, kvůli nějakému léku. Který navíc ještě není vyzkoušený a ověřený! Mrázilo ji z toho v zádech. Před očima se jí zjevil jeho propadlý, zešedlý obličej se zoufalýma pustýma očima barvy podvečerní oblohy a bílými vousy. Mohl mu někdo ublížit? Zneužít jeho momentálního stavu? Ale jak by se kdokoli mohl dozvědět, že právě on je hlavou důležitého výzkumu? A i kdyby, k čemu by mu to bylo?

Zatímco se zaobírala vlastními chmurnými myšlenkami, unikla jí nit hovoru, nebo snad spíš výslechu. Přinutila se tedy zaměřit zbytky pozornosti k oběma mužům. Komisař a Artur. Oba se tvářili naprosto vážně, a to jen dokazovalo, že situace je dost ožehavá.

Odvrátila pohled od žalostně rozházeného pokoje, kterým se nyní hbitě míhali policisté, a zaostřila na Hokra ve chvíli, kdy Arturovi kladl další otázku.

„Nechoval se v poslední době váš kolega nějak jinak, zvláštně?“

Artur přivřel oči, jak pátral v paměti. Protože se v nedávných dnech věnoval mnohem víc Lilianě a vlastním citům, přece jen se Vojtou až tolik nezabýval. Ale když se nad tím nyní zamýšlel, nezdálo se mu, že by se jeho chování nějak zásadně změnilo. „Myslím, že ne,“ zavrtěl zvolna hlavou. „Ty jeho depresivní a opilecké stavy už trvají tak dlouho, že jsem je začal považovat za normální, jestli mi rozumíte. Dělal mi to starosti, to ano, ale i kdyby ho trápilo ještě něco dalšího, předpokládám, že by se to překrylo s tím, s čím zápasil už řadu měsíců.“

„Opravdu nic? Žádné neobvyklé telefonáty, schůzky, cokoli?“

„Ne, skutečně si nic takového nevybavuju. Začal být trochu nespolehlivý kvůli pití, na druhou stranu ale práci nezanedbával, i když měl kocovinu.“

Vlastně svou prací žil. Samozřejmě se se mnou nebavil tolik jako dřív, a já ho ani nenutil. Víím, jaké to je, ztratit blízkého člověka. Ne,“ zakroutil znovu hlavou, „doopravdy mě nic nenapadá.“

„A vás, slečno Pirklová? Říkala jste, že se s panem Zagou dobře neznáte, ale třeba se vám něco vybaví,“ pohlédl na Lilianu komisař. Jeho upřené oči jí připomínaly hledáčky fotoaparátu. Před nimi se také nikdy necítila ve své kůži. Ošila se.

„Ne, bohužel taky ne,“ pokrčila rameny. „Pracuju jako asistentka, občas s ním přijdu do styku, ale vlastně až donedávna jsem si ho v podstatě nevšimla. To až teď,“ dotkla se lehce Arturovy paže, aby naznačila, že to má co do činění s jejich vztahem. Hokr zřejmě pochopil, protože krátce kývl hlavou.

„Nepřepojovala jste mu třeba nějaké hovory?“

„Ne, panu Zagovi nikdo nevolal. Přese mě rozhodně ne. Tedy, nemůžu to tvrdit zpětně, ale přibližně za poslední měsíce nemám o ničem ponětí.“

Hokr si naplnil tváře vzduchem a pomalu ho vypouštěl ven, zatímco pokyvoval hlavou a pozorně se rozhlížel. „Hm, jo,“ vydechl nakonec a zhoupal se na patách. „Vezmu si na vás kontakty,“ oslovil je po chvíli. „Můžete mi je napsat? Telefony a adresy. Určitě vás budu ještě potřebovat.“ Sáhl do kapsy a vytáhl malý notes.

„Samozřejmě,“ přikývli oba. Jeden po druhém vepsali požadované údaje na prázdnou stránku a vrátili zápisník Hokrovi. Ten mezitím vylovil své vizitky a podal jim je.

„Kdyby se pan Žaga objevil anebo jste si na cokoli vzpomněli, může to být i nějaká drobnost, ozvěte se mi.“

„Určitě.“

„Opravdu jste si jistý,“ promluvil ještě k Arturovi, „že skutečně nemá žádné příbuzné nebo známé, na které bychom se mohli obrátit a ujistit se, že se k někomu z nich neuchýlil?“

„Jsem. A když už jsme u toho: až něco zjistíte, dáte mi vědět? Bohužel jsem asi jediný jeho přítel, alespoň takový, se kterým je pravidelně v kontaktu... Rád bych věděl, co s ním je.“

„V pořádku. Zavolám vám.“ Krátce se zamyslel a podal Arturovi znovu zápisník. „Dejte mi ještě spojení na vašeho nadřízeného a majitele té vaší laboratoře...“ zapátral v paměti s přimhouřenýma očima, „ViaSan?“

„Ano,“ odsouhlasil to Artur. „Majitel a zároveň ředitel je pan Němec. Napíšu vám i sídlo a telefon.“

„Děkuju. A připište mi tam taky číslo na pana Zagu, prosím.“

Hokr zastrčil blok, do kterého Artur dopsal, o co ho žádal, zpátky do saka. „Tak, ode mě je to prozatím asi vše. Když bude potřeba, budeme ve spojení. A abych nezapomněl, ještě vám musíme vzít otisky prstů.“

Artur si s Lilianou vyměnil rychlý pohled.

„Je to skutečně nutné?“ otázal se. „Snad nás nepodezíráte?!“

„Ne. Ale musíme ty vaše vyloučit z těch, které tady najdeme. Je to běžná rutina.“

Artur pohlédl na Lilianu a ta pokrčila rameny. To vysvětlení se jí zdálo celkem logické.

„Tak dobře,“ souhlasil za oba.

„Kolega vám je vezme,“ kývl Hokr bradou na Conka a pak na něho zavolal. „Jakmile bude hotov, můžete jít domů. My tady ještě nějakou dobu zůstaneme.“

Artur chvíli otálel. „Co s tím bytem uděláte, až budete hotoví?“

„Necháme na dveřích pásku a zprávu. Kdyby se pan Zaga vrátil, bude vědět, kam se obrátit. V případě, že vyspává opici někde na záchytce a objeví se, stejně bude kvůli tomu vloupání chtít podat oznámení. Alespoň předpokládám.“

„Hm... To asi ano.“ V Arturově hlase se ozýval osten pochybnosti. Ne nad tím, že by Vojta vniknutí do svého domova nechal být, spíš nevěřil, že se jen tak odněkud vynoří. Útroby mu svírala nejasná předtucha, a nebyla nijak příjemná. To, že Vojta zmizel a zároveň ho někdo takto nevybíravě navštívil doma, byla příliš velká shoda náhod.

„Jestli ode mě už nic nepotřebujete,“ ozval se vrchní komisař, „omluvím se a půjdu pomoci kolegům. Máme ještě spoustu práce.“

A my už překážíme, domyslela si Liliana. Ale nevadilo jí to. Docela ráda by vyšla na slunce a čerstvý vzduch. Ačkoli když letmo pohlédla oknem ven, zjistila, že sluníčko se schovalo za mraky. Aniz tušila proč, píchlo jí při tom u srdce v náznak uzkosti, jako by zatažená obloha znamenala předzvěst něčeho strašného. Honem od okna odvrátila pohled a napřáhla rozevřenou dlaň k Hokrovi, který jí právě podával ruku. Stisk měl pevný a silný.

„Na shledanou,“ rozloučila se a poodešla s Arturem k Conkovi. Ten jim postupně sejmul otisky prstů.

Jakmile se ocitli na chodbě, automaticky se natáhla a vzala Artura kolem pasu. Také ji objal a pustili se takto propojení po schodech do přízemí. Svorně mlčeli, ačkoli jim hlavami vířily stovky myšlenek. Na chodníku se k němu Liliana otočila, protože si náhle vybavila jednu jeho větu, která jí

nahoře v bytě zarazila. Zaváhala jen na kratičký okamžik, než ho oslovila. „Můžu na tebe mluvit?“

„Jistě, proč ne?“ pokusil se o úsměv, když k ní shlédl. Nedosáhl však až k jeho očím.

„Jen jsem si vzpomněla, co jsi říkal tomu komisaři. To, že víš, jaké je ztratit blízkého člověka... Co jsi tím myslel? Tedy jestli to není příliš citlivé,“ dodala rychle, protože si uvědomila, že může jít o věc, kterou s ní Artur možná nechce rozebírat.

Dlouze vzdychl. „Neomlouvej se, to je v pořádku. Tyhle věci jsou koneckonců vždycky citlivé.“

„Ne, promiň, asi jsem trochu mimo,“ vyhrkla. „Neměla jsem ti připomínat něco smutného. Nic neříkej, já to pochopím. Někdy rychleji mluvím, než myslím.“ V duchu si za to vynadala. Nestací snad pro dnešní odpoledne jedna skličující událost?

„Miláčku, nic se neděje,“ uklidnil ji a na důkaz, že ho její otázka nijak netrápí, jí vtiskl lehký polibek na ústa. Když se narovnal, pokračoval. „Před čtyřmi lety mi umřela maminka. Trpěla na srdíčko a dlouhé roky užívala léky, ale její nemoc se bohužel postupně zhoršovala. Jen pár měsíců před její smrtí měla moje sestra těžkou autonehodu. Přežila, ale zůstala po ní na vozíku. Maminka to psychicky nesla špatně a navíc se o ni nažila starat. Sestra totiž byla sama, krátce před tou bouračkou ji opustil manžel. To všechno mamince dávalo dost zabrat. Když to zkrátím, jednoho dne jí zkrátka prasklo srdce.“

Liliana zalapala po dechu. „Cože? Vážně?“

Smutně přikývl. „Doslova. Muselo ji to hodně tížit a vydala ze sebe všechno. Ale je možné, že by se to stalo tak jako tak.“

„Ach... to je mi líto,“ vydechla upřímně.

„Já vím. Ale netrap se tím,“ pousmál se na ni a tentokrát v jeho očích probleskly vřelé city. Nebylo to jen kvůli vzpomínce na milovanou mámu. Naprosto jasně v nich četla i lásku, kterou teď cítil k ní, a to ji zahřálo i přes ten neveselý příběh, který právě vyslechla.

„To je zkrátka život,“ navázal. „Každý z nás se s něčím takovým dříve nebo později potká. Byla to rána, ale časem jsem se s tím smířil. Jsem rád, že maminka netrpěla, měla vlastně královskou smrt. Zrovna snídala, když se jí to stalo. Doktor říkal, že to musel být okamžik.“

„A co sestra?“ zeptala se tiše. „Jak se s tím vyrovnala?“

„Těžce,“ připustil. „Prožívala hotové peklo. Zpočátku měla hrozné výčitky a musela brát antidepresiva. Ale nakonec i ona pochopila, že život musí

jít dál. Byla to dlouhá cesta, ale teď už je na tom o hodně lépe. A nedávno si našla přítele.“

„To mě těší, opravdu,“ odvětila Liliana. Nedokázala si ani v nejhorsím snu představit, že by zůstala na vozičku, neschopná používat vlastní nohy. A k tomu by ještě přišla o mámu! Arturova sestra musí být nesmírně silná žena, když to dokázala zvládnout. „Doufám, že je spokojená.“

„Myslím, že ano. Její partner má taky fyzické postižení. Před lety prodělal těžkou meningitidu a přišel kvůli nemoci o obě nohy až ke kolenům. I on se s tím dokázal poprat. Oba mají můj obdiv,“ poznamenal a uznání se zřetelně zrcadlilo i v jeho obličejí.

„To věřím. Můj taky, i když je neznám.“

Raději to ale už víc nerozváděla. Mrzelo ji, že právě dnes Arturovi připomněla tak tragické chvíle z jeho minulosti. Naštěstí se ale zdálo, že vzpomínky ho tolik netíží. Ve tváři mu naopak zřetelně četla neklid z pomyšlení, co se mohlo přihodit jeho příteli.

Zkormouceně sklopila hlavu a pohroužila se do mlčení. Aniz se předem domlouvali, zamířili rychlou chůzí směrem k jejímu bytu.

„Co si o tom myslíte, šéfe?“ obrátil se Milan Conek na komisaře, sotva za sebou zabouchli dveře služební oktávie a Hokr nastartoval motor. „Na vloupačku tam zůstalo trochu moc cenných věcí, ne? Že by pachatele někdo překvapil?“

„Z nejbližších sousedů rozhodně nikdo.“

„Pravda. Jediný, kdo připustil, že někdy během včerejšího dopoledne možná zaslechl nějaký rámus, byl ten důchodce o dvě patra níž,“ souhlasil inspektor, který se svým nadřízeným sousedy obcházel.

„Jenže si nebyl jistý, jestli to nebyla třeba televize,“ podotkl stručně Hokr.

„Hm.“ Conek se zamračil, až se mu zkrabatilo čelo. „Tak jaký na to máte názor?“

„Myslím si, že to nebylo jen tak obyčejné vloupání. Vsadím se, že až nám znalec pošle odhady cen těch obrazů, co Zaga vlastní, budou dost vysoké. Elektroniky si pachatel taky nevšiml, dokonce ji ani nerozbil. Klíče od auta jsme našli zaházené bincem na chodbě a auto stojí před domem. Na druhou stranu ten Gotzmann tvrdí, že po Zagově manželce měly zůstat šperky. Ty jsme nenašli. Ani šperkovnici. Žádné osobní doklady. Pak je tu ten

laptop, který údajně vlastnil. Taky tam není. V obýváku zůstaly rozházené pořadače. Připadá mi to spíš, že někdo hledal něco konkrétního.“

„A co?“

Hokr potlačil nevrle odseknutí. Koneckonců Conek sbíral důkazy a ne-lyšel, o čem hovoří s Goztmannem a Pirklovou. A nemohl ani za to, že on sám právě teď neměl náladu seznamovat ho s fakty a chtěl si všechno srovnat v hlavě.

„Ten Zaga pracuje na vývoji léku proti rakovině. Právě ho dokončili, chystají klinické testy na nemocných, a on je, jestli se to tak dá říct, otcem toho preparátu.“

Mladý inspektor tiše hvízdal. „Aha. Takový lék by ale mohl být pro trh s léčivy dost zajímavý, ne?“

„Správný postřeh. Ne že bych se v tom až tak vyznal, ale umím si představit, že taková věc bude jistě velmi výnosný byznys.“

„A napadlo vás, že by někdo mohl mít zájem získat o tom informace a využít jich ve svůj prospěch,“ konstatoval Conek věčně.

„Trochu si s tou myšlenkou pohrávám,“ odtušil komisař. „Nedávno tis-
kem proběhla zpráva, jak daleko ta laboratoř s vývojem je... a někdo se toho mohl chytit. Ale zatím toho máme dost málo a čeká nás spousta práce. Až dorazíme, obvoláte všechny záchytky a zjistíte, jestli některá nemocnice nepřijala muže Zagova popisu. Podíváte se na přepadení z poslední doby. Musíme si taky proklepnout ten ViaSan.“

„ViaSan?“

„Firma, pro kterou Zaga pracuje. V kanceláři sepíšu hlášení a vy si ho prostudujete. Nebudu vám teď papouškovat všechno, co jsem zjistil.“

„Jistě, šéfe.“ Conek zmlkl a obrátil se k okénku. Spatřil svůj odraz ve zpětném zrcátku a udělal na sebe obličej, který neomylně vyjadřoval, co si o komisařově úsečnosti myslí.

„Já to viděl,“ ozvalo se vedle něho suše. A sakra, pomyslel si a trochu se příkrčil. S Hokrem pracoval sotva pár dnů, na kriminálku nastoupil teprve na začátku dubna. Byl to jeho splněný sen, ale šéf se s ním zrovna nemazlil. Hokr byl dobrý, to se všeobecně vědělo. A taky žádal maximální výkon nejen od sebe, ale i od ostatních. Bude těžké držet s ním krok, ale Conek byl pevně rozhodnutý nepolevit a pracovat tak, aby si zasloužil šéfovo uznání.

Tohle byl jeho první případ, a ačkoli se dnes neúčastnil výslechu dvou hlavních svědků, měl příležitost vést policisty při zajišťování stop. Byl přesvědčený, že si počínal dobře, a nakonec si pomyslel, že snad má právo vědět

víc o tom, co Hokr zjistil. Když bude příliš poddajný, může si spíš uškodit, usoudil. Natáhl dlouhé nohy pohodlně před sebe a znovu se obrátil na komisaře.

„To hlášení si přečtu. Ale řekněte mi o tom něco víc, dokud to máte v čerstvé paměti, abych si mohl udělat už teď nějaký obrázek.“

Hokr po něm střelil pohledem, ve kterém se zrcadlila kapka pobavení. Má kuráž, řekl si. To není vůbec špatné. „Fajn. Takže fakta.“ Ve stručnosti shrnul všechno, co se dozvěděl od Zagových kolegů a inspektor ho poslouchal s pozorným zaujetím. Komisař se těšil vynikající paměti, a tu teď zúročil.

„Máte pravdu, je to divné. Normální lapka by pobral, co by mu přišlo pod ruku, a snažil by se udělat co nejmenší randál,“ zamyslel se inspektor nad tím, co se právě dozvěděl.

„Což převržená police nebo roztrískané květináče a nádobí právě dělají,“ podotkl se souhlasným pokývnutím Hokr.

„Přesně tak.“ Conek cítil, jak se v něm začíná rozehřívat krev. „Kdybych byl zloděj a dejme tomu si vytipoval nějaký byt, asi bych tam šel v hodinu, kdy bude doma co nejméně lidí.“

„Anebo bude co nejvíce lidí spát.“

„Jo. A vzal bych to, co se dá dobře udat v každé zastavárně nebo bazaru.“

„Takže elektroniku a podobně. Obrazy nevyjímaje.“

„Ano.“

„Zaga byl samotář a nedávno mu zemřela žena. Kdyby nějakí chlápci vynášeli z jeho bytu věci, nejspíš by to sousedům ani nebylo divné.“

„To by ale pachatel musel o jeho životě dost vědět.“

„Zloději si většinou tipují určité byty a určité lidi.“

„Asi ano. Ale není na vykrádačku lepší byt v přízemí?“

„Dobrá úvaha. Je to samozřejmě jednodušší, ale to neznamená, že ve vyšších patrech se nekrade.“

„Přesto jste přesvědčený, že o ledajakou krádež nešlo,“ mínil Conek s pohledem upřeným na svého šéfa.

„Víceméně ano. Ztratil se notebook, ve kterém mohla být nějaká data. Pachatel se taky hrabal v papírech. Ten bordel, který v tom bytě udělal, mohl podle mě být spíš zástěrka, aby to jako vloupání vypadalo. A pak ty šperky. Pokud se jich tedy Zaga po smrti ženy nezbavil, o čemž docela pochybuju. Neměl je komu věnovat a těžko by ve svém stavu myslel na to, aby prodával její cennosti. Koneckonců zatím nevyhodil ani její oblečení a v koupelně po ní zůstala kosmetika. Člověk, který si nechává osobní věci své zemřelé

družky, nebude mít důvod jen tak zpeněžit obsah její šperkovnice. A podle toho, že se od smrti manželky víceméně jen utápěl v alkoholu, bych na to nesázel už vůbec. Kromě toho na tom určitě není finančně špatně, je uznávaný vědec, a vsadím se, že neměl žádné dluhy, naopak spíš úspory. Vlastní byt, auto a vůbec všechno, co ke svému samotářskému životu potřebuje.“

„Takže je mohl vzít pachatel,“ naznačil Conek a zadíval se na Hokra s otázkou v očích. Ten po něm blýskl krátkým pohledem.

„Možná,“ odtušil, když se očima vrátil zpět k vozovce. „Uviděl hromadu zlata a neodolal jí. Zkrátka kromě toho, po čem šel, si odnesl takový malý bonus navrch.“

„Jenže k čemu by mu byly nějaké cetky?“ zauvažoval inspektor a mhouřil přitom zamyšleně oči. „Víc by se mu hodily peníze.“

„Trefa.“

„Bude se toho zlata chtít zbavit.“

„Jo, to by se nám docela hodilo. A proto se zaměříme na zastavárny, výkupy zlata, bazary a cokoli, kde by se ty šperky mohl pokusit udat. Je možné, že to nikam nepovede, ale odněkud začít musíme.“

„Jasně.“

„A dáme se do toho hned, jak dorazíme na centrálu. Dneska bude dlouhý den.“ Hokrovi neuniklo, že se mladík letmo zadíval na hodinky. „Profese kriminalisty nemá pevnou pracovní dobu,“ podotkl s náznakem pobavení v hlase.

Conek sebou trhl. „Nic jsem neříkal.“ Pod výmluvným pohledem staršího kolegy se ale rozpačitě pousmál. „Měl jsem mít rande.“

„To bude slečna asi zklamaná. Jestli to s vámi myslí vážně, vyřídte jí, ať si začíná zvykat.“ Odvrátil od inspektora oči a potlačil úsměv. Mimoděk si musel připomenout své vlastní začátky. Sakra, to už je pěkně dávno, uvědomil si a sevřel volant pevněji v rukou, zatímco svižně vybral ostrou levotočivou zatáčku.

Liliana se probudila do tmy. Byla překvapená, že vůbec usnula. Zůstali s Arturem vzhůru dlouho do noci. Pouštěli si na DVD filmy, které však příliš nevnímali, a míchali si k nim gin s ledem. Potřebovali trochu spláchnout hořkou pachutí dnešního odpoledne a tohle pití jim připadalo nejvhodnější. Dostatečně silné na otupení vypjatých emocí, a zároveň dost čisté, aby ráno nemuseli čelit bolestem hlavy.

Byl to od jejich sblížení první společný večer, kdy se nemilovali. Seděli vedle sebe na pohovce a drželi se za ruce, na intimní hrátky ale jaksi neměli pomyslení. I tato vzájemná blízkost jim však stačila.

Nakonec vypnuli přehrávač, odešli do ložnice a popřáli si dobrou noc, třebaže příliš nedoufali ve spánek, natožpak dobrý.

Nyní Lil upírala široce otevřené oči do stropu. Připadala si naprosto bdělá i přesto, že nejspíš usnula jen na krátkou chvíli. Ucítila vedle sebe pohyb, jen lehké zašustění lůžkovin. Otočila hlavu a její pohled se setkal s leskem Arturových očí. V pokoji byla díky staženým roletám naprostá tma, ale zářící bělma nemohla přehlédnout.

„Taky nespíš?“ zašeptal.

„Ne.“

Natáhl paži a našel v přítmí její tvář. Lehce ji pohladil a nadzvedl se na lokti. Sjel ukazovákem z Lilina obličje na krk a vedl pomyslnou tenkou linku níž, až k lákavému žlábků mezi jejími nadry. Zadržela dech, ale jen na kratičký okamžik. Když jeho prsty obkroužily hluboký výstřih tenké noční košilky a znovu letmo, jakoby jen čirou náhodou, zmizely pod látkou, srdce se jí divoce rozběhlo. Před několika hodinami si byla jistá, že jakákoli touha v ní minimálně pro dnešní noc naprosto uhasla. Nebyla to pravda. Stačilo ucítit na své pleti citlivé konečky jeho prstů, a vzplála v ní netušnou silou. Přesto však nechtěla spěchat.

Artur měl očividně stejné úmysly. Jeho pohyby byly líné, jaksi ztěžklé, a o to smyslnější. Spíš tušila, než viděla jeho oči, které ji propalovaly s nesmírnou intenzitou. Poddala se dotekům. Dovolila mu, aby jí přes hlavu přetáhl lehké noční prádlo a odhodil ten kousek látky kamsi vedle postele. On sám byl nahý, takže se k sobě nyní jejich těla, hladká a horká, přitiskla kůží na kůži.

„Lásko,“ zašeptal chraptavě do jejího ucha a rozvlnil svým dechem pramen jemných vlasů. „Tolik tě miluju,“ políbil ji na spánek a zároveň rukama sevřel její boky. Plynulým pohybem ji překulil na sebe, takže se nohama vklínila mezi jeho pevná stehna a drobné prsy měkce spočinuly na hrudi, porostlé tmavými kudrnatými chloupky. Měli obličje těsně u sebe, ale přes temnotu jim dělalo obtíže rozeznat jejich rysy.

„Taky tě miluju,“ vydechla.

Zabořil prsty do bohaté, voňavé hřívy a přitáhl si ji blíž, aby se spojili ve smyslném a provokativním polibku. Zkoumal její ústa velmi pomalu a pečlivě, zdálo se, že si chce do paměti vepsat každíčký jejich kout a záhyb. Sjel rukama na Lilianina ramena a kroužil lenivě po hebké pleti níž, laskal útlá záda, něžné křivky boků, oblíny zadečku i hladká štíhlá stehna.

Neubránila se slastným vzdechům, které se jí při tom něžném mazlení draly ze rtů. Bloudila špičkami prstů Arturovými krátkými vlasy a z jeho hrdla přitom vycházely spokojené mručivé zvuky. Cítila velmi zřetelně, jak střed jeho těla tuhne a nabývá na objemu rostoucí touhou. Přesto však nespíchal a jeho doteky byly stále stejně zkoumavé, lehké, a vyzařující potřebu užít si každičký, i ten nejmenší kontakt s jejím tělem.

„Jsi tak nádherná,“ hlesl. „Tak heboučká... Dokonalá...“

Pod jeho rukama si tak skutečně připadala. Žensky svůdná. Bylo to zvláštní a nové, nikdy dřív se necítila takto přitažlivá ani milovaná, nikdy se jí nezdálo, že je krásná a žádoucí. Rozhodně ne tolik.

Jejich laskání, připomínající sladkou torturu, trvalo nekonečně dlouho. Nesledovali čas, ani by je to nenapadlo, ale škvíra pod staženou roletou už začala pozvolna světlat, když se konečně jejich těla spojila v jedno a Artur se v Lil začal pozvolna, téměř váhavě, pohybovat. Klouzal línými pohyby tam a zpět, a to pomalé tření v obou probouzelo neskutečně slastné pocity. Vybuchovaly v nich v gejzírech, jako když ze sopky vyvěrá žhavá a hustá láva, a zalávaly je teplými vlnami rozkoše.

Artur to spojení považoval za božské. Vnímal intenzitu toho milování, byl do něho pohroužený celým tělem i myslí a přál si, aby nikdy neskončilo. Věděl, že je to zcela nemožné, a jeho vibrující naběhlé mužství toho bylo důkazem. Ale chtěl, aby tyto nekonečně opojné chvíle vzájemné blízkosti, kdy se snad každý nerv v jeho těle zachvíval blažeností, trvaly co nejdéle. A právě proto se dokázal ovládnout a oddaloval své vyvrcholení, třebaže dobře rozpoznal, že Lilino tělo se nezaměnitelnou bouří orgasmu rozechvělo již několikrát. Toužil dát jí tolik rozkoše, kolik jen dokáže. Miloval ty chvíle, kdy křičela anebo chraptivě šeptala jeho jméno zmítaná vrcholem, ke kterému ji přivedl. Její vášně, divokost a nespoutaná sexualita, to, jak se mu odevzdávala beze studu a se zjevným potěšením, které vůbec neskrývala, ho zcela uchvacovalo.

Ach, bože! dunělo Lil hlavou, zatímco se oddávala dalšímu bouřlivému vyvrcholení, proti kterému byla naprosto bezmocná. Přicházela jedno za druhým, ve stále kratších intervalech, a všechna byla stejně dravá a silná. Pokaždé, když se vzpamatovala z bouře, která burácela jejími útroby, si říkala, že žádnou další už nemůže přežít.

Ale přežila. Až k té, která je k nebeskému vrcholu vynesla společně, to když už Artur dál nedokázal ovládat bušení ve svých slabínách a poddal se rozkoši, která ho stravovala jako plameny ohně dobře proschlý keř.

S výkřiky, které se nijak nesnažili tlumit, se řítili tunelem slasti vzhůru, až kamsi daleko do vesmíru vzájemné vášně. Zpocená těla měli napjatá a roz-

pálená, s krví prudce kolotající v žilách. Stejně jako to předlouhé milování, bylo i jejich vyvrcholení zdánlivě nekonečné. Kdyby v tu chvíli mohla Lil uvažovat, jistě by se nad jeho délkou a silou pozastavila.

Ale myšlení bylo to poslední, čeho byl její mozek v tu chvíli schopen. Všechno, co vnímala, bylo jen tělesné. Sladké stahy drobných svalů, kterými drtila Arturův útočící penis, vůni jeho pokožky a krůpěje potu, které skáply z jeho čela na Lilinu tvář.

„Bože... Bože,“ zasípala, když konečně našla vlastní hlas. Zněl slabě, avšak nevýslovně spokojeně.

Artur se vedle ní hrdelně zasmál. „Oslovení ‚Arture‘ by stačilo,“ odvětil a Lil se té vtipné poznámce musela zahihňat.

Leželi ve zmuchlaných, potem zvlhlých přikrývkách. On s nohama rozhozenýma, jednou rukou založenou pod hlavou a druhou ovinutou kolem jejího pasu, ona se mu tiskla k boku se stehnem překříženým přes jeho a prsty jemně hladila pevnou, mužnou hrud’.

„Nikdy bych nevěřila, že vydržím takový maraton,“ vydechla tiše. „To byla nádhera!“

„Hmmm,“ broukl stejně tlumeně a na rtech mu přitom pohrával lehký spokojený úsměv, který sice neviděla, ale jeho tón ho prozradil.

„Mám žízeň,“ broukla, ale neuskutečnila ani sebemenší pokus se zvednout, aby došla pro něco k pití. Pohladil ztěžklou rukou její oblý bok.

„To měla být nejspíš výzva, abych s tím něco udělal?“

„Možná...“ zavrňela.

„Jenže mně se od tebe nechce ani na krok.“

„To jsou výmluvy,“ zatahala ho za chloupky na prsou. Přehnaně zasténal, což ji rozesmálo.

„Simulante. To nemohlo bolet.“

„Nevíš, že my muži máme proti vám, hrdinným něžným bytostem, silně snížený práh bolesti?“

„To sice vím naprosto přesně, ale neberu na to ohledy.“

„Ach! A do tak kruté a necitlivé holky jsem se musel zamilovat právě já?“ spustil poněkud teatrálně. „Pane bože, za co?“ zakvílel.

Zdusila smích v jeho vlasech, do kterých ho políbila. „Komiku,“ dodala polohlasem.

Popadl její obličej do dlaní a přejel svými rty přes její v letmém, něžném polibku. „Tak já dojdou pro něco na svažení hrdla,“ řekl a s hlasitým úpěním se vyhrabal z postele. Přestože úzký proužek okna už zmodral sítáním, v ložnici bylo stále husté šero. Natáhl se tedy k lampičce a rozsvítil. Když

oranžové světlo zalilo Liliny křivky, uznale zamručel, sklonil se a zlehka ji kousl do bradavky, která díky tomu okamžitě ztuhla a vztyčila se. „Pěkné,“ pousmál se nemravně a mrkl na ni.

„Zvíře,“ přivřela oči, ale kolem úst jí pohrával úsměv. Přitáhla si deku a přehodila ji přes sebe.

„To ne,“ zaprotestoval a pokusil se z ní pokrývku strhnout. Držela ji pevně a jejich krátké přetahování skončilo dalším polibkem.

„Abys věděla, že mám uznání,“ pustil pak Artur cíp, který svíral v prstech, políbil Lilianu na čelo a odkráčel z pokoje.

Zdálky tlumeně slyšela, jak otevírá kuchyňské skříňky jednu po druhé, ještě se u ní dost neorientoval. Konečně natrefil na tu správnou, což odhadla podle šumění vody, když plnil sklenici. Pozorovala ho, jak pak kráčel zpět ode dveří k posteli, nahý jako prst a krásou připomínající nějakého řeckého boha. Jeho svaly byly štíhlé a pevné, boky měl úzké a při pohledu do temných očí pod rozčuchanými vlasy se jí podlamovala kolena. Pociťovala vděčnost za to, že leží. *Její muž.* Ten, který ji miluje. Kterého miluje ona. Silný, sošný, ochranný i něžný...

Natáhla se po sklenici, kterou jí podával. Když se jejich pohledy setkaly spolu s prsty, zatímco si od něho brala pití, ucítila okolo srdce chvění. A věděla, že to, co ji rozechvívá, je láska. Pravá, hluboká, nádherná.

A jak doufala, taky věčná.

Hokr strávil víkend prací, a proto se těšil na poklidný nedělní večer u televize se sklenkou své oblíbené whisky. Jeho přítelkyně byla už od pátku s partou svých kamarádek na horách. Užívaly si možná poslední letošní příležitost k pořádné lyžovačce. Sylvie totiž byla vášnivá sportovkyně. Její povolání právničky jí příliš možností k pohybu nedávalo, a tak ho ve svém volnu vyhledávala v maximální možné míře. V zimě jezdila na lyžích i na snowboardu, chodila do fitcentra a plavala. Přes léto byla skoro denně na bruslích nebo na kole, hrála tenis a nevynechala ani posilovnu.

Právě tam se zhruba před rokem poznali. Hokr po rozvodu, o který nestál, prožil patnáct osamělých měsíců, než narazil na ženu, jež ho doopravdy zaujala. Byla o devět let mladší, velmi ambiciózní, velmi sexy... a nesmírně naruživá. Netěšilo ho, když od něho byla daleko, ale nový případ pohřešovaného vědce ho značně zaměstnal. Takže bylo nakonec dobře, že ji nemusel zklamat a vyměnit její příjemnou společnost za kan-

celář na centrále, rozlehlou a neosobní, a nadto přeplněnou zaprášeným zařízením.

Ještě než odešel domů, shrnul si všechno, co s Conkem stačili zjistit. Zaga se nenacházel v žádné nemocnici ani ho policejní hlídka neodvezla na záchytku. Nebyl mezi výtržníky, kteří se během posledních dní účastnili hospodských bitek, k nimž byli přivoláni strážníci. Nikdo na něho nikde nenarazil, zkrátka se zdálo, že se propadl do země. V kombinaci se zřejmým vloupáním do jeho bytu to byla hodně podivná náhoda.

Taky neměl žádný záznam v rejstříku. Podle všeho se zdálo, že je čistý jako slovo boží, dokonce neobjevili ani žádné pokuty za špatné parkování. To si Hokr ověřil hned na začátku, protože se nad celou věcí zamýšlel ještě z jiného úhlu. Napadlo ho, že si možná Zaga uvědomil, jak unikátní lék vyvinul – a rozhodl se, že s ním na trhu prorazí sám. Byl by toho muž jeho ražení a v životní situaci, kterou prožíval, schopen? Utekl by i s výsledky svého výzkumu a fingoval vloupání a přepadení, aby se kryl? Nakonec však tuto možnost zavrhl. Zdála se tak málo pravděpodobná, že se rozhodl po této stopě dál nepátrat.

Podle zdravotních záznamů laboratoř zjistila, že krev nalezená v bytě měla Zagovu skupinu i faktor. Z toho usuzovali, že patří skutečně jemu. Což rovněž svědčilo pro násilný čin. Krve nebylo mnoho a nejvíce jí našli v ložnici. A to vedlo k domněnce, že mohl být napaden právě tam a krvácel třeba z nosu anebo rozbitého rtu.

Bazary a zastavárny, které měly otevřeno přes víkend, s Conkem a několika dalšími policisty obešli, nikdo se však v poslední době nepokusil udat žádné šperky. Hokr sice neměl jejich popis, ale v Zagově bytě našli velké množství fotografií, na nichž se objevovala jeho manželka ověšená klenoty. Pořídili si kopie, které pak majitelům bazarů ukazovali. Ale marně. Ani pátrání po internetu nic nepřineslo.

Kromě otisků Gotzmannových a Pirklové našli ještě dvoje. Jedny z nich byly z větší části setřené a z databáze se jejich majitele odhalit nepodařilo. Nijak zvlášť nepochybovali o tom, že obojí patřily obyvatelům bytu. Takže ať byl v Zagově bytě kdokoli, musel mít na sobě rukavice. Nezanechal dokonce ani další stopy, žádné vlasy anebo jiné vodítko, kterého by se mohli chytit.

A Zaga byl nezávěsný už přes devadesát šest hodin, pokud to počítal od chvíle, kdy ve středu opustil zaměstnání.

Napadlo je obejít hospody a bary v blízkosti jeho bydliště, aby zjistili, zda se v některé z nich nezastavil sám nebo s doprovodem, a někdo si ho neza-

pamatoval. Ani zde neměli štěstí, ale hlavně proto, že barmani a servírky se střídali na směnách a ti, které zastihli o víkendu, nesloužili přes týden. Takže tohle kolečko budou muset ještě zopakovat, stejně jako musí pokračovat v návštěvách zastaváren.

Zagův mobil byl hluchý a nedal se vystopovat.

Hokr si skouzl ret. Nyní už se opravdu zdálo nepravděpodobné, že se ten postarší vdovec jen někde opil a vrátí se domů. Nabyl pevného přesvědčení, že jeho zmizení přímo souvisí s výzkumem, na kterém pracoval. Umínil si, že hned ráno navštíví jeho zaměstnavatele a zjistí o tom víc.

Ale teď už opravdu potřeboval vypnout, protože cítil, že ho mozek pomalu, ale jistě přestává poslouchat. Sklenka dobrého pití s ledem, nějaký sportovní kanál a pár hodin spánku bude to pravé, co mu znovu nabije baterky. Škoda, že si kromě těchto tří smyslových požitků nemohl dopřát ještě pořádný, výbušný sex.

Dojel domů pár minut před pátou. Pustil televizi, naladil stanici, na které právě běžel fotbalový zápas, a odepnul pouzdro se zbraní. Odhodil ho na postel. Pak vytáhl košili z kalhot, a zatímco přecházel do mrňavé kuchyně s poněkud nemoderní linkou, rozepínal si knoflíčky. Otevřel lednici a chvíli hodnotil její obsah. Dvě vejce, která mu byla podezřelá, protože se nemohl upamatovat, že by nějaká za poslední týdny kupoval, balení suchého salámu a tři bílé jogurty patřící Sylvii. Sám by se jich nedotkl, ani kdyby umíral hladem. Pak už v chladničce bylo jen pár konzerv s pikantními rybičkami, hořčice a láhev mléka. To bylo rovněž Sylviino, stejně jako pár kousků zeleniny v průhledné přihrádce ve spodní části ledničky.

Zabouchl dvířka a došel k závěru, že nejlepší bude, když si objedná pizzu. V žaludku mu kručelo tak hlasitě, že by ten zvuk mohl používat místo budíku. Od snídaně nic nejedl. Deset nebo jedenáct šálků řídké černé kávy skutečně za jídlo považovat nemohl. Svlékl košili a odhodil ji do koše na prádlo, který se naučil používat poté, co u něho začala příležitostně přespávat Sylvie. Předtím špinavé oblečení vršil na hromadu vedle staré pračky z bazaru, protože tu, co kupoval před pár lety, nechal bývalé manželce spolu s bytem, ze kterého se odstěhoval do tohoto činžovního jedna plus jedna.

Právě rozepínal pásek u kalhot a chtěl si udělat pohodlí, než najde číslo na rozvoz pizzy, když se mu v kapse saka přehozeného přes botník rozpípal mobil.

„Sakra,“ zaklel a na kratičkou chvíli zauvažoval, že ho nebude zvedat. Vrozený smysl pro povinnost mu to však nedovolil, a tak se v další vteřině přistihl, jak kráčí do předsíně a loví telefon v kapse. „Hokr,“ zahučel stroze.

„Tady výjezdovka, strážmistr Jáklová. Komisaři, asi pro vás něco máme,“ ozval se trochu dýchavičný hlas mladé kolegyně, která dnes měla službu. Vybavoval si ji, přestože na jejich stanici nepracovala dlouho. Hezká vysoká blondýnka nejspíš jen pár let po škole.

„Ano?“

„Nějaký mladý pár oznámil nález těla. Jeli jsme na určené místo a našli jsme tady asi tak šedesátiletého muže, jednoznačně už nějakou dobu po smrti. Popis by seděl na toho vašeho pohřešovaného. Četla jsem to ve svodce.“

„Kde jste?“

Dívka mu svižně nadiktovala adresu domu v okrajové čtvrti. „Jsou to staré domy určené k demolicí, ale zatím se do toho město ještě nepustilo. Přespávají tam bezdomovci anebo fetišti. Ti dva, co našli tělo, taky vypadají trochu sjetí, ale našťástí se s nimi dá rozumně komunikovat. Možná že právě díky drogám. Na to tělo totiž není moc hezký pohled.“

„Jedu tam.“

„Fajn. Právě dorazil doktor Vetr z forenzního.“

„Sežeňte ještě Conka, ať je, kde chce. Je to rozkaz. A hlavně ať se kolem toho kromě doktora nikdo moc nemotá, jasné?“ upozornil ještě rychle strážnici. „Nerad bych, aby nějaký packal rozdupal stopy. Za chvíli jsem u vás.“

„Jistě,“ odvětila mladá policistka poněkud dotčeně. „Na nic jsme zbytečně nesašli, nemusíte mít strach.“

„Neberte si to osobně. Už jsem na zdusané místo činu dorazil tolikrát, že radši upozorňuju předem,“ odvětil suše a bez rozloučení zavěsil. „Krucinál,“ procedil skrz zuby procítěně, když strčil mobil zpátky. Spěšně vykročil do pokoje a sebral z postele pouzdro se zbraní, kterého se zbavil jen na necelých deset minut. Vidina horké pizzy a skleničky kvalitního pití se rozplynula jako obláček páry nad hrncem. Cítil v kostech, že v mrtvole, ke které ho volají, se stoprocentní jistotou pozná Zagu, jehož fotografii měl nastudovanou lépe než vlastní odraz v zrcadle. Což znamená, že ho čeká další dlouhý večer a noc.

Natáhl na sebe čistou košili a sako, a s kručícím břichem vyběhl na ulici, kde parkoval se služebním vozem. Dovolil si jen krátké zdržení, to když zastavil u stánku s rychlým občerstvením a koupil si párek v rohlíku, který v rychlosti zhltl za volantem.

Když však dorazil na místo, skoro toho zalitoval. Sloužil u policie přes pětadvacet let a byl zvyklý na ledacos, přesto se mu při pohledu na zubožené nahé lidské tělo udělalo poněkud nevolno. Nejen, že oběť kdosi krutě